

fordeel, at man kan sælge Kullene mindre dyrt, end det Træe hvoraf de ere udbragte. Deres mindre Vægt vil endnu lette Landførselen. Naar Kul indførtes som Brændsel i Stuer og Køkkener, vilde man rigtig nok nödes til at forandre Ildstederne; men de nye vilde vorde mindre kostbare end de gamle. Stueovnene behövede ikkun et tyndt slangeböiet Aftræksrör for den varme Luft, der var gaet gjennem Ilden, kunde aldrig give Rög ei heller Soed, saa at Skorsteensild fra Kakkelovnene vilde være umuelig. Kakkelovnsfeining vilde være overflödig. Naar slige Ovne engang vare fyldte med Kul, og man havde de nödvendige Lukkelse til Trækhullerne, vilde man kunde forstærke og svække Ilden, endog slukke den efter Godtbefindende. Et eneste Stykke brændende Papir kunde atter faae Kullene i Brand, naar man vilde. Sikkerhed, Beqvemhed, Rumbesparelse, Reenlighed vilde vindes derved. I Køkkenerne vilde lignende Fordele opnaaes, især derved, at man nu let kunde udföre den saa beqvemme og sparsomme Confourkogning.

Endeligen har samme Medlem forelagt Selskabet en Afhandling over den korteste Maade at foredrage Electricitetslæren i en Række af Forsög. En Oversigt over dens Indhold vilde ikke let forstaaes uden Afbildninger.

Prof. *Jacobsen* *) havde tilstillet Selskabet en Afhandlig over den Vædske, der findes i den saakaldede *Sacculus calcareus* hos Molluskerne.

Hidindtil kjendte man med Bestemhed ikkun Nyrer hos Hvirveldyrene. Ved sine Undersögelser over Venesystemet hos de lavere Dyrearter, hvorved Forfatteren i forrige Aar erhvervede sig Selskabets Bifald, ledtes han til at formode, at det Organ hos Molluskerne, som af *Swammerdam*, *Poli*, *Blumenbach* og fl. ansaaes for at tjene til

*) Nu Selskabets Medlem.

at udskille den Kalkmaterie, hvoraf Skallen dannes og vedligeholdes; og derfor kaldtes *Sacculus culcareus*, *glandula testacea*, maatte svare til Nyrene hos Hvirveldyrene. Forfatteren, har lovet, videre at udføre de anatomiske Grunde, der have bestemt ham til denne Mening, men her for denne Gang meddeelt Selskabet nogle chemiske Forsög over den i det omtalte Organ fundne Vædske. Han skaffede sig den hertil fornödne Vædske, af den store Havesnegl (*Helix pomatia*), taget i deres Vinterdvale, i hvilken Tilstand Forf. har fundet, at Organet indeholder den störste Mængde af Vædske. Senere har han anstillet samme Forsög, som de vi her skulde omtale, med *Helix nemoralis*, *Limax Ceter*, *Limax stagnalis*, *Planorbis corneus*, der alle vare ude af Vintersövn.

Ved en Række af chemiske Forsög fandt han, at denne Vædske indeholdt *Blæresteensyre*. Han har fremstillet Blæresteensyren reen af denne Vædske ved först at indtörre den, dernæst oplöse den i kaustisk Kali og Vand, og endeligen at bundfalde den med Saltsyre. Det herved erholdte hvide Pulver gav med Salpetersyre en Oplösning, som anbragt paa Huden, efter nogle Timer frembragde derpaa en carmoissinröd Plæt. Den indtörrede Saft, behandlet umiddelbart med Salpetersyre, gav samme Udfald. Ammoniak sat til Salpetersyreoplösningen i större Mængde, end fornödent til Syrens Mættelse, gav, naar det overflödige Vandagtige var bortdampet, en skiön Carminfarve.

Forf. har anstillet lignende Forsög med andre Dele af Sneglen og dens Vædske, uden deri at finde Blæresteensyre. I den sunde Tilstand findes denne Syre heller ikke uden i Urinen hos Menneskene.

Til at forskaffe sig Blæresteensyre i Mængde anbefaler Forfatteren Fuglenes, især Duernes Excrementer. Den hvide Skorpe herpaa er Fuglens Urin, og saa riig paa fast Materie, at den stivner i Luften.

Excrementerne lufttørres, den hvide Skorpe aftages, og skilles formedelst Vand fra de extractive Dele. Den overblevne Materie opløses ved Kogning i kaustisk Kalilud, der gjennemsiies, og bundfaldes ved Saltsyre. Det udvaskede Bundfald er fuldkommen hvidt og har en perlemors Glands.

Forf. har overbeviist sig om, at en Mængde af Blæresteensyre, der ikkun udgjör $\frac{1}{1020}$ af det Hele, kan opdages ved hans Fremgangsmaader.

Selskabet fandt denne Afhandling sit Bifald fuldkommen værdigt og besluttede at optage den i dets Skrifter.

Philosophisk Classe.

Professor *Sibbern* har forelagt Selskabet en Afhandling om Følelsernes Inddeeling. I Subjectiv Henseende ere Følelserne enten behagelige eller blandede. Blandet kaldes en Følelse ikke uden at det Behagelige og Ubehagelige deri forener sig til een Følelse, hvilket ikkun kan skee, naar det Samme er behageligt i een og ubehageligt i en anden Henseende, saaledes, at det Ubehagelige er Behagelighedens Betingelse, og fortsat maa virke med, før at tjene Behageligheden til Næring og Vedligeholdelse, f. Ex. ved Behageligheden i en Trangs Tilfredsstillelse, eller omvendt: det Behagelige tjener det Ubehagelige til Næring og Opvækelse, f. Ex. ved den pijnlijkke Sjæletilstand, hvori man undertiden venter paa det Öieblik, da en önsket glædelig Begivenhed skal foregaae. Følelsen kan enten være uden Affect, eller stige til Affect, antage en saadan Styrke, at den undertrykker Eftertanken og andre Følelser. Følelserne ere fremdeles i Henseende til deres Virkning enten opvækkende, nedstemmende eller rolige. Naar den i sig selv ubehagelige Følelse faaer en opvækkende, den i sig selv behagelige en nedstemmende Virkning, gaer Følelsen over til